



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Vitae Sanctorvm**

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

**Lippeloo, Zacharias**

**Coloniae Agrippinæ, 1603**

Martyrivm S. Virginis Et Martyris Pelagiæ Tarcensis. ex Metaphraste.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-42716**

eam constantiamque referuarent, Festus in furorem rabiemque conuersus, ingētem in quadam fouea pyram excitari iussit, inque eam arida pice vehementer flagrantem martyres conijci, nē illa ipsorum memoria, ossibus etiam in cinerem redactis, deinceps extaret. Cumque hæc omnia ex animi sui sententia Festus perfecisset, lætus quidem domum redijt: sed mox amissa loquendi facultate, septem diebus continuis, iusto Dei iudicio, tantis cruciatibus vexatus est, ut eorum magnitudine victus, animam efflauerit. Quo sepulto pax Ecclesiæ restituta est.

In ignem eō iijciuntur.

Vltio diuina in Præfidentem.

MARTIRIVM S. VIRGINIS ET MARTYRIS Pelagia Tarcensis, ex Metaphraste.

C. Baron. in not. Mart. Rom.

Quo tempore Diocletianus Imperator, Christi Ecclesiam tyrannide vexabat, fuit Episcopus quidam Clino nomine virtute & pietate in primis clarus, qui, ut Christi oves tyranni furore dissipatas congregaret, aliasque demonis faucibus eriperet, atque ad ouile perduceret, admiranda fortitudine laborabat. Virtutis eius fama per totum Orientem celebrabatur. Iamque Tarsum urbem Ciliciæ deuenerat, in qua mirabili pietatis splendore omnes impietatis tenebras ita dissipabat, ut Imperator maiore furore commotus, eum ad necem inquiri precipere. Sed is diuina virtute elapsus euaserat, ac tanta tamque eximia sanctitatis suæ indicia reliquerat, ut nihil eius nomine & fama ea in ciuitate celebrius esset.

\* circa annū Christi 302. 4. Maij. Clino Episcopus egregius.

Erat eodem tempore virgo quædam Pelagia nomine, quam propter eximiā formæ pulchritudinem Deoelctiani filius in coniugem expectabat.



tebat: sed illa constanter atque præcisè humanas nuptias recusabat, ut Christo multò suavius ferui e posset. Cumque virtutis amore, Clinonis episcopi conspectu vehementer flagraret, ut eius sermonibus erudiri posset: accidit ut noctis tempore diuina reuelatione, sanctissimi illius viri adspectum & formam contempleretur, cuius excellenti integritate, grauitate, continentia, constantia, alijsque virtutibus, quas in eius vultu quam lucidissimo speculo cernebat, ad eum religionis ac fidei amorem exarsit, ut se conuincere non posset, quin statim illius colloquio frui vellet. Et nè fortè inani somnio delusa erraret, misit confestim quosdam paternæ domûs famulos, ad eos qui pro Christi nomine in carcere uincti tenebantur, & à Clinone Episcopo sacris aquis expiati fuerant, ut diligentiùs de habitu & forma viri explorarent. Qui cum formæ constitutione per omnia ei similem quæ nocte in somnis exhibita fuerat, referrent, illa nihil deinceps cunctata matrem adij: sinxitque se nutricem suam, quam unicè charam habebat, inuisere velle. Mater quamuis agrè annueret, ne tamen gratiam aliqua tristitiæ nube inuolueret, inducam protinus regali purpura, varijs gemmis distincta cum famulorum & militum multorum comitatu demisit.

Nondum decem milliaribus processerat cum ecce uisus est militibus, cui Longino nomen erat, uidit sanctissimum Episcopum, sub montis cuiusdam arboribus inambulantem; quem ut proximùs ex habitu & decora faciei specie cognouit, ad comitatonem suam conuersus (utique enim eorum iam antè Christo nomen dederat) Iuliane, inquit, Frater, en præclarum illum mira-

miraculorum effectorem, Dei hominem Clino-  
nem, cuius fama totum per Orientem vagatur.  
Hec fortè eunuchus quidam cum audiret, nun-  
ciavit confestim dominæ suæ; quæ ex iumento,  
cui infidebat descendens, summo cum honore  
ac reuerècia viro Dei obuiâ processit, ac mox se  
ad eius pedes demittens: Miserere, inquit, mei, ser-  
ue Dei omnipotèris, ac dignare me hodiè quâuis  
indignâ Christo Dei filio desponsare, qui occul-  
tas cordis mei partes splendore veritatis suæ illum-  
inare dignatus est. Cùm hanc virginis oratio-  
nem tam admirabilem episcopus audiuisset, su-  
blatis ad cælum manibus, summas Deo Patri  
gratias egit: ac fusa deindè pro eius constantia  
oratione baptismate eam lauare instituit. Cum-  
que rursus attonito similis hæeret, secumq; re-  
putaret non tam leniter expiandam esse: ecce  
virgo Pelagia vidit duos eximio splendore mi-  
lites, supra fontem stantes, ac linteum niuei can-  
doris in manibus gestantes. Tum verò exclamâs:  
Pater mi, inquit, quid dubitas, quid vereris me  
Christi ancillam à diaboli nexibus liberare? Vix  
hæc effata erat, cùm Clino eosdem milites, Dei  
virique angelos cõtemplatus est. Tum omni cun-  
ctatione posthabita, ad fontem, qui diuinitus e-  
ruperat, accessit; aqualque ipsas expiauit, & san-  
ctas effecit, sicque Pelagiam virginem in nomi-  
ne Patris & Filij & Spiritus sancti illuminauit,  
& sacrosanctæ communionis participem factâ,  
à se dimisit.

Pelagia verò antè quàm se in viam daret, in-  
percepta Christi gratia mirificè exultans, depo-  
sita regali purpura ad Episcopum accessit, & ait:  
Quandoquidem virorum sanctissime, à tuis ma-  
nibus illam Domini & æterni Regis purpuram

Pelagia lo-  
quitur cum  
S. Clino.

Visio S. Pe-  
lagia.

Baptizatur  
Pelagia in  
fonte diuis-  
nitus erum-  
pente: cuius  
tamè aquas,  
Clino pri-  
mo sanctifi-  
cat.

Hæc muta-  
tio dextera  
excelsi.

percipere merui, existimo indecorum esse, post  
hac fragilem hanc terrenamque vestem &  
reliqua hæc mundi ludibria gestare. Quare  
te, quantum possum, oro, ut hæc accipere ac de-  
uendere velis, eorumque precia indigentibus  
tribuere: ex hoc enim tempore, hæc eadem mi-  
hi sunt execrabilia. His dictis coeptum in ad-  
nutricem suam profecuta est: quæ cum moriturus  
sueto illi obuiam procederet, vidit Pelagiam  
tunc multò quàm antè lætiores pulchriorem-  
que. Vidit etiam in ea mutata omnia. Nam quæ  
antè elato admodum animo inceserat, tunc  
dè submisso humilique se gerebat. Quæ pompo-  
sis antèa vestibus ornabatur, tunc abiectionis  
habitu contenta, nihil præ se magnificum, nihil  
sumptuosum ferebat. Quæ antèa delicijs  
habebat, & exquisito ciborum apparatu mensam in-  
structam habebat, tunc macie & squalore con-  
stituta, ieiunia & preces adamabat. Ex quibus om-  
nibus, nutrix facillè eam Christianam factam esse  
cognoscens, in domum suam admittere ausa  
non fuit: ne simul cùm illa ad carceres supplicia  
raperetur. Itaque relicta nutrice ad marem re-  
dijt, quæ ut filiam mutata veste venientem vide-  
re statim animi deliquium passa concidit, ac mor-  
tuæ similis diu resupina iacuit. Interea Pelagia  
transmisso cum virginibus quibusdam, quæ se ad  
Christum etiam aggregauerant, flumine, precibus  
ac ieiunijs multò instantius ad futura seces-  
samina preparabat: cùm mater resumptis vir-  
ginibus filiam requirebat, qua non inuenta, cõsellum  
militum in omnes vias & semitas misit, ut virginem  
adducerent. Sed illi loca omnia, ad quadraginta  
vsque miliaria, nequicquam perscrutantes  
infecta tandem redierunt.

Post hæc Pelagia cælesti virtute egregiè munita, utro se in matris conspectum dedit, eamque modestis verbis redarguit, quòd tanta infania acciperet, bellum cum ipso Deo, cui omnia famulatur, suscipere præsumeret. Mater autem cum ex filie verbis quid futurum esset, vel luce meridiana clarius perspiceret, confestim Diocletiani filio significavit, sponsam illius Christianorù Deo conjugatam esse. Quo audito, ille paulatim mœrore contabuit, cù indies reputaret animo, quantas sollicitudine eius nuptias ambijisset. Cumque nullam spem eius potiundi amplexibus reliquã videret, neque tamen vehementem amoris ignem, qui medullas depascebat, extinguere posset, furore illius tandem superatus, inuisam lucem proprio mucrone, in seipsum crudelis, miserrimè abruptit.

Pelagiæ verò mater cum filie sponsum manus sibi violentas intulisse audisset, extremum familie suæ excidium ab Imperatore pertimescens, apprehensam filiam ad Diocletianum perduxit, ut quælibet de ea pœnas expeteret. Diocletianus autem quanquam furore incredibili percitus, vix sibi ipsi à manibus temperaret, tamè visâ Pelagiâ, ita illius furor quieuit, ut non iam de filij nece vlciscenda, sed potius de amore virginis cogitaret. Erat enim tanta illius pulchritudo, quantâ nulla orationis vis pro dignitate explicare potest. Statim igitur, ut eâ à Christi cultu auerteret, allata ingenti auri vi, blanditijs eam aggressus est: matremque centum auri talentis donatam, domum remisit. Pelagiã verò honorificam militum manu deductã, stabili sibi matrimonio iungere cogitabat. Itaque coram vniuerso exercitu sic illam affatus est: Vnum est quod à te perô,

vt ab-

Magna fortitudo illæ puelle.

Amoris infania perdit Imperatoris filium.

Pulchritudo Pelagiæ eximia.

Diocletianus  
Pelagiā cu-  
pit coniugē.

vt abnegato Christo, mecum matrimonio copu-  
leris, & amplissimis Imperij mei fribus pota-  
ris. Ad quæ Pelagia: Insaniens tu quidem temere  
ista locutus es, ego enim nulla tibi ratione con-  
pularor: sed Christo sponso meo ad extremam  
vitæ spiritum fidelis adhærebo.

Supplicium  
bouis avari-  
tatis.

His auditis Diocletianus bouem æneum, li-  
gna, bitumen, picem & adipem afferri præcepit:  
subiecto quæ igne, bouem illum tam vehemen-  
ter incendi iussit, vt totus igneus longissimè re-  
luceret. Tum verò adducta in medium adole-  
scentula: Exue, inquit, vestes quibus induta es.  
Pelagia cum vidisset paratos esse qui illi en-  
rent, magna voce atque clamore Imperatorem  
appellans: Recordare, inquit, vxores, pulchritu-  
dine tuas, eadē, qua ego, carne indutas esse. Cum  
quæ Imperator præ amoris infania, multò magis  
eam vestibus spoliari iuberet, illa prompta  
& alacri manu eas in cōspectu Imperatoris ab-  
iecit & nuda ad ardentem machinam propera-  
uit: se quæ in os bouis, virili planè constantia in-  
iecit. Corpus illius fuit breui tempore ardoris  
vehementia absumptum; ex quo tanta odoris  
suauitas per totam urbem emanauit, vt duo mi-  
lites (quorum vni Theonicus, alteri Iulianus no-  
mē erat) qui iam antè pietatē taciti in corde ho-  
uebant se diutius continere non possent, quasi  
apertam confessionis laudem erumperent, at  
beatam martyrem deprædicarent. Et illis qui-  
dem fuere continuò vincula iniecta: vixit  
verò reliquæ, nè à Christianis honore sepulchri  
exciperetur, in montem Linacum nomine, pro-  
iecta.

Vide quid  
posuit Chri-  
sti gratia.

At Clino Episcopus cælesti monitus oratione  
ad protinus se contulit, & in montis vertice ex-  
stetit.

struſto quodam ſacello, honorificè collocavit; ac monti deinceps, hunc titulum indidit: *Mons congregationis*, in quo virgo Pelagia, quæ ſeipſam Deo obrulit, & pro veritate certavit, requieſcit.

Mons congregationis.

MARTYRVM SS. SYLVANI, GAZAE

C. Baron: tom 3. annal

Episcopum, & sociorum, qui varijs suppliciorum generibus consumpti sunt, Anno à partu virginico 309. Sub Maximino Imperatore, in Oriente regnante. Ex Ecclesiastica historia Eusebii Casarensis lib. 8. cap. 22.

Quoniam septimus intentatæ contra nos persecutionis iam propè confectus esset annus, & res nostræ sensim, & quasi tacito gressu ad quandam tranquillitatem securitatemque prolaberentur, & ad octavum annum decederent, in quo non exigua confessorum multitudo apud metalla in Palæstina cogebatur, qui magna iam in ritibus religionis perfungendis libertate utebantur, ad eò ut domos in Ecclesias ædificarent: Præfectus provinciæ vir sævus & improbus, qualè scelera eius in martyres Christi admittit ipsum planè commonstrabat, eò statim profectus, simulatque facta & vitæ institutionem eorum qui ibi degebant audiuerat, Imperatorem facit per litteras certiore, & in ipsam ea quæ ad eorum famam violandam maxime valere putabat, ad eum perſcribit. Undè qui metallorum venis præerat eò accessit, & tanquam ex Imperatoris mandato, confessorum segregavit multitudinem, sicque distribuit, ut detorſerit alij Cyprum, alij Libanum incolerent; alios etiam in alia Palæstina loca dispersiens, omnes varijs laborum molestijs vexari conteri-

a. Maij. Quod ad Sylvanum & alios quosdam attinet.

que